

©LAES

# DE VAL STRIK

NIET VOOR MIETJES

Houtekiet  
Antwerpen / Amsterdam

Graag uw reacties op  
[www.jo-claes.be](http://www.jo-claes.be)  
[www.facebook.com/misdaadauteurjoclaes](http://www.facebook.com/misdaadauteurjoclaes)

© Jo Claes / Uitgeverij Houtekiet 2020  
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, 2000 Antwerpen  
[info@houtekiet.be](mailto:info@houtekiet.be)  
[www.houtekiet.be](http://www.houtekiet.be)

*Omslag* Buro Blikgoed  
*Foto omslag* © Uschi Claes  
*Opmaak* [www.intertext.be](http://www.intertext.be)

ISBN 978 90 8924 903 6  
D 2020 4765 51  
NUR 283

*Vierde druk* november 2020

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Voor Celine



# 1.

Het schoolplein was enorm, groter dan een voetbalveld, en was in drie vakken verdeeld. Niet dat er ergens een afrastering stond of dat er lijnen getrokken waren op de tegels. De drie vakken waren onzichtbaar van elkaar gescheiden en toch wist elke leerling van het eerste en het tweede jaar dat hij niet verder mocht gaan dan de kastanjbomen. Die vormden een lange rij over de hele breedte van het plein, met aan de andere kant het domein van het derde en het vierde jaar en helemaal achteraan dat van de twee hoogste jaren. Wie zich toch in een ander vak waagde, kon erop rekenen dat hij binnen de kortste keren door de oudere leerlingen werd weggehoond.

Matthias Devriendt stond tegen een boomstam geleund en keek naar het middelste deel van het schoolplein, waarop zich een basketbalveld bevond. Hij hield van basketbal en af en toe had hij zin om de onzichtbare lijn over te steken en te vragen of hij mocht meedoen. Zijn lengte vormde geen probleem. Hij was zelfs groter dan sommige jongens uit het derde jaar, maar hij wist dat ze hem zouden wegjagen, alleen maar vanwege zijn leeftijd.

Verveeld schopte hij een keitje voor zijn voeten weg. Twee weken zat hij nu op deze nieuwe school en hij had nog altijd het gevoel dat hij hier absoluut niet thuis hoorde. Hij miste zijn vrienden. Hij had heimwee naar zijn vorige school, waar het er heel anders aan toeging dan hier. Minder anoniem. Minder streng. En de leerkrachten waren er ook een stuk vriendelijker.

Voor zijn zus Sofie was het niet zo erg geweest. Zij had toch naar een andere school gemoeten omdat in hun dorp alleen basisonderwijs was, maar hij had net het eerste jaar van het middelbaar achter de rug gehad toen zijn vader een betere baan vond en verhuizen onvermijdelijk werd. Hij werkte nu bij een veel grotere verzekeringsfirma dan vroeger en zijn moeder had ook snel een nieuwe baan gevonden. Verpleegsters waren overal nodig.

Deze school was veel groter dan zijn vorige. Meer dan tweehonderd leerlingen per jaar. En daarvan kende hij niemand toen hij hier aankwam. Verschrikkelijk was dat geweest, pure horror: als nieuweling op een school arriveren waar iedereen iedereen al kende. Het voelde alsof hij voortdurend werd aangestaard en er achter zijn rug om over hem werd gefluisterd. Niemand nam de moeite om ook maar iets tegen hem te zeggen en zelf een gesprek beginnen was ook niet eenvoudig. Het kwam zo bedelend over. Alsof je wanhopig was en om aandacht smeekte.

Intussen wist hij hoe iedereen in zijn klas heette, maar nieuwe vrienden had hij nog niet gemaakt. Misschien was het daar nog te vroeg voor. Dat zeiden zijn ouders tenminste.

‘Zodra ze je wat beter kennen, zullen ze je wel leuk vinden,’ had zijn moeder hem verzekerd toen hij had geklaagd over de nieuwe school. ‘Zo’n vlotte, knappe jongen als jij wil iedereen toch als vriend.’

Nukkelig had hij zijn schouders opgehaald. Alsof het zo simpel was. Bovendien hadden moeders altijd een veel te positief beeld van hun kinderen.

Bij hockey ging het een stuk gemakkelijker. Zowel de coach als de jongens van het team waren onder de indruk van zijn spel en daarom was hij meteen in de groep opgenomen. Het probleem was dat de club aan de andere kant van de stad lag en niemand anders op school lid was. De training begon op maandag om vijf uur, zodat hij zijn materiaal mee moest nemen naar school. Op zich vormde dat geen probleem, behalve dat de hockeystick veel groter was dan zijn rugzak en er aan de bovenkant een stuk uitstak, zodat iedereen hem zag zitten. Die ochtend op het schoolplein had dat al voor het nodige commentaar gezorgd. Vooral van Kobe. Hij was de sterkste jongen van de klas, misschien wel van het hele tweede jaar, en hij had een grote mond, ook tegen sommige leerkrachten.

‘Hockey is een sport voor mietjes,’ had Kobe gezegd, en daarmee had hij natuurlijk de lachers op zijn hand gekregen.

Matthias had het beter gevonden om niet te reageren. Ruzie vermeed hij liever, zeker met zo’n brutoot als Kobe. Ze waren wel ongeveer even groot, maar Matthias was niet zo stevig gebouwd en zeker niet zo sterk.

Hij draaide zich om en verplaatste zijn rugzak naar

zijn andere schouder. De hockeystick raakte de kap van zijn hoody, zodat die te diep over zijn ogen schoof. Hij duwde het ding weer op zijn plaats. Hij liep graag rond met de kap op zijn hoofd. Het gaf hem iets cools, vond hij, en nog belangrijker: het maakte dat hij er wat ouder uitzag. Niemand had het ooit tegen hem gezegd, maar hij vond dat zijn gezicht er te jong uitzag voor zijn leeftijd. Met de kap op was het beter. Alleen tijdens de lessen moest hij af. En thuis mocht het ook niet van zijn ouders.

Hij keek om zich heen. Tien meter naar rechts zat Dante Tavenier op een bank met een iPad op zijn schoot. Dante was de slimste leerling van de klas en de beste in wiskunde. Hij was een jaar jonger dan de rest, tenger gebouwd en droeg een bril met kleine, ronde glazen. Tijdens de pauze, als het niet regende, zat hij meestal in z'n eentje buiten op zijn iPad te werken, waaraan wist niemand. Kobe, die de vervelende gewoonte had iedereen bijnamen te geven, noemde hem Harry Potter.

Een bank verder merkte Matthias Rani Smeyers op, zoals altijd in haar eentje en verdiept in een boek. Rani Smeyers was een heel apart meisje. In het klaslokaal zat ze op de laatste rij, als enige alleen aan een tafeltje van twee. Ze had halflang rood haar, wat sproeten rond haar neus en helblauwe ogen die hij tegelijk mooi vond en een beetje verontrustend, omdat het soms leek alsof ze dwars door je heen konden kijken. Meestal zei ze niets tijdens de lessen, maar het was hem al opgevallen dat sommige leerkrachten haar vaak om de betekenis van